

ЗАЩО КУЧЕТО И КОТКАТА НЕ ЖИВЯТЪТ ВЪ ПРИЯТЕЛСТВО

(Корейска народна приказка)

Живял някога си един човекът, който имал чуден камък. Вълшебната сила на камъка се състояла във това, че давал на спомение си толкова пари, колкото той искал отъ него. Живял си човъкът срибът доволство, притежавал голъби богатства и никога и на умъ не му минавало, че кучката може да похлопа и на неговата порца. Когато оземил единствената си дъщеря, тя взела сириншомъ вълшебния камък и се преселила въ далечни страни. Бащата скоро обезцъкал, защото бил свикнал на разточителен живот, приятелитъ му го напуснали и отъ всичко що имал му останали само кучето и котката.

Единъ день той новъ рекълъ:

— Вече ми мога да ви давамъ любовнитъ ми и скъпи гости. Загубихъ цялото си богатство. Някой ми оправа вълшебния камък, отъ който черпалъ богатствата си и азъ до сега наразно го търся. Помогнете ми да го намеря, или иначе ще трябва да се разделимъ.

— Сигурно го е взела дъщеря му — сетили се животинитъ — да тръгнемъ по света да я търсимъ.

Тръгнали на път. Вървели, вървели, стигнали до една рѣка. Кучето скочило въ водата и прелуovalo. Но котката не знаела да плува. Тя останала на брега и съ сълин на очи почнала да моли другаря си да я пренесе. Кучето се върнело, казало й да седне на гърбъту му, и като сконтило и плъкало подъ тѣжестта ѝ, прелуovalo съ нея на другия брегъ.

Найсетне, следъ дълъгъ сонитиенъ, тѣ стигнали до къщата, въ която живяло дъщерята на господаря имъ. Прегледали всичко найстарателно, търчили, ровили, но никде не могли да намерятъ скъпния камък. Чудити се какво да правятъ и най-всичко на кучето хрумнала една мисълъ. Презъ нощта то взело да рови съ лапи зде на къщата. Живата чула шума и събудила майка си:

— Това сѣ сигурно крадецъ. Скрилъ ли си добре камъка?

— Да — отвърналъ камъкътъ. — Скрилъ съмъ го въ легла здеъ скрина, въ една дупка на стената.

Така кучето и котката научили къде е скритъ вълшебния камъкъ на господаря имъ. На другия день котката уловила мишка. Мишката почнала да ѝ се моли да не ѝ колода и котката се съгласила да ѝ пусти на свобода, ако ѝ донесе скрина здеъ скрита въ дупката на стената вълшебенъ камъкъ. Мишката изпълнила заповѣдта, донесла камъка и кучето и котката поели лѣтъ изъ яйца.

Кучето носило камъка въ устата си. Като

стигнали рѣката и кучето казало на сълженицата си да седне на гърбъту му, за да ѝ пренесе, котката рекла:

— Дай вълшебния камъкъ на мене! Ако при плуването почнешъ пакъ да плъкавши и сконтиши, може да го изпуснешъ въ водата.

Но кучето не се съгласило. Мислено, че въ неговитъ уста камъка е на най-сигурното място. Плувало съ котката на гърба и съ камъка въ устата. По едно време рекло:

— Не мога по вече — трябва да си изпъшамъ.

Почело да плъка и вълшебниятъ камъкъ падналъ въ рѣката. Като стигнали на брега, почнали да се търкатъ и да се гниятъ какво да правятъ. Следъ малко котката уловила да улови ракъ и го заловила, че ще го изведе, ако не имъ изнесе изъ водата вълшебния камъкъ. Ракътъ обещалъ, турналъ се и следъ малко имъ изнесълъ изъ водата една риба, която била глътнала камъка. Котката разпрала корема ѝ, намерила сириншомъ камъка и безъ да каже нищо на приятеля си, побѣгнала изъ къщи. Кучето търсило още дълго изъ стоната на рибата и като не намерило нищо, помислило си:

— Сигурно котката го е намерила и не ми е казала!

Но презъ това време вече котката пристигнала въ къщи и предала камъка на господаря си. По-късно дошло и кучето. Но господарятъ не предполагалъ, че тѣ звездно сѣ търсили вълшебния камъкъ и че сѣ го намерили съ общи усилия. Той показвалъ само котката, а кучето, което също помагало, изпъдилъ възмъ на двора.

Отъ този день кучето и котката разваляли приятелството си.

Предава Б. Т. К.

ДЕТСКИ СМЪХЪ

Мамакътъ докторъ

Того и Бебо сѣ присеждали подъ една стѣна въ градината и си приказвали. Говоритъ за много интересно време.

— Много сѣ изпитавалъ презъ живота — казва Того.

— Винаги сѣ изпитавалъ — отвръща Бебо.

— Но азъ сѣ изпитавалъ само, когато имъ много влода.

— Така ли — пита изненаданъ Бебо.

— Да, ти си вода, обикаляш се цяло въ потъ.

— Ами заво не имашъ катранъ ивѣсто вода — отговори важно, важно Бебо, като вѣловъ докторъ, и се смѣ съ гласъ.